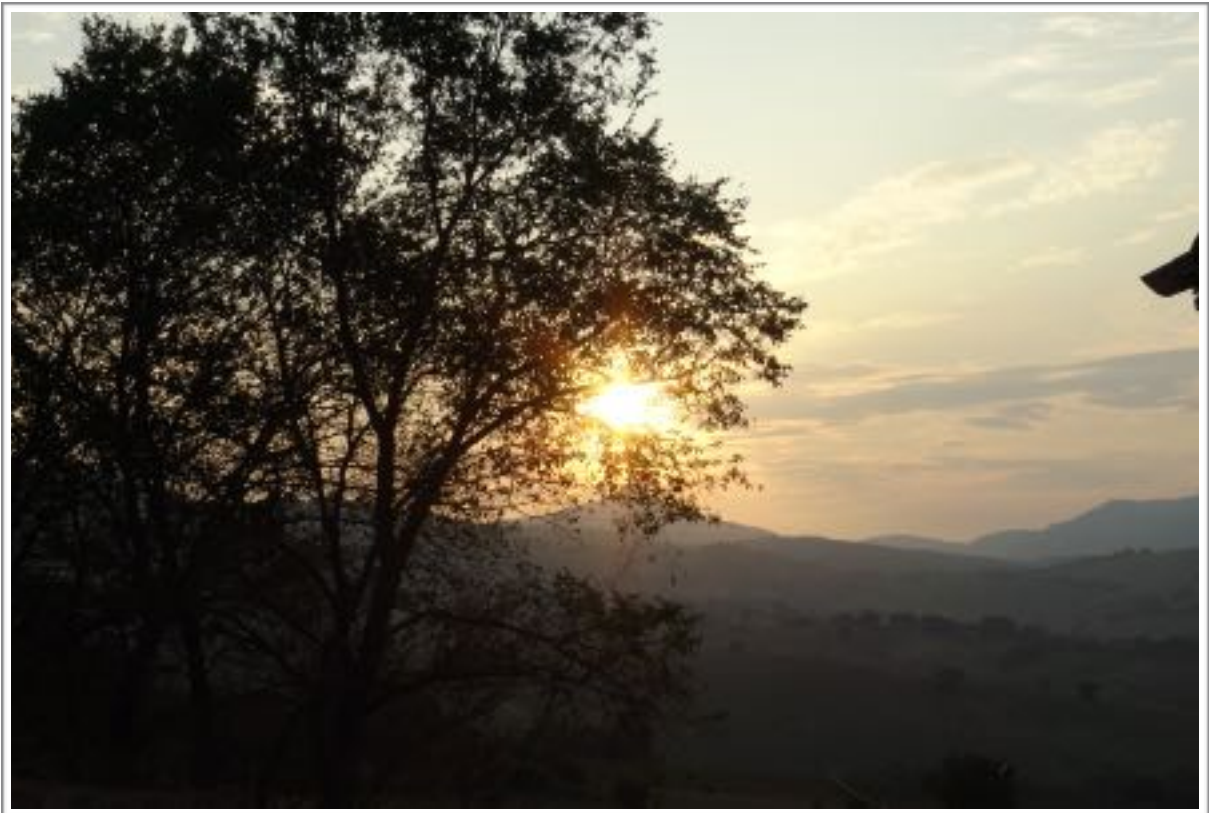

Villa Arcicci

Kaikki ei ole sitä, miltä se näyttää

Transformaatiota odotellessa...

Syksy 2019

Ajatuksia ja havaintoja matkan varrelta

Ensimmäinen päivä, 29.8.2019

Herään aikaiseen aamuun Lahdessa, olen lähdössä Italiaan retriittiin, joka tulee nyt oikeaan hetkeen ja suureen tarpeeseen. Olen ollut pitkään tilassa, jossa epätietoisuus, raskaat huolet arjessa sekä työssä ovat kasaantuneet päälleni, kuin raskas lyijymäinen huntu. Kaikki mitä olen viime aikoina tuntenut ja kokenut on ollut sisälläni pitkään, niin pitkään, että en edes muista, mistä ne ovat tulleet. Ne ovat muokanneet minusta sen mitä nyt olen, enkä tiedä pitäisikö minun olla kiitollinen saamastani, vai onko kysymys menneisyyden varjoista, jotka nyt haluavat tulla ulos minusta?

Lento Helsingistä Muncheniin on vain hieman yli pari tuntia, lepään sen aikana ja pohdin tulevaa viikkoa yrittäen luoda lomatumnelmaa mieleeni, jossa pyörii vielä lähi viikkojen työtapahumat sekä 91 - vuotiaan äitini vieni vuorohoitoon. Äitini on jo usean vuoden ajan sairastanut monitasoista muistisairautta ja tiedän, että hoitokoti on hänelle paras mahdollinen paikka, silloin kun en ole lähimaisemissa auttamassa häntä. Keväällä kävin äitini kanssa Kajaanissa katsomassa hänen veljeään. Paluu tuttuihin maisemiin ja tuttujen ihmisten pariin oli iloinen asia hänelle. Suurin osa sairauden oireista hävisi ja sain nähdä, kuinka hän silminnähdessä tuli iloisemmaksi ja myös vuorovaikutus tuttujen ja turvallisten henkilöiden kanssa oli rentoa, lähes samalla tasolla kuin ennen.

Äitini oli 11 - vuoden ikäinen kun hän kuljetti siskonsa kanssa karjaa pois Suojärveltä Karjalasta, sodan jalkojen alta. Nuo tapahtumat ovat olleet hänen elämässään suuria, haastavia ja varmasti myös pelottavia. Olen tuntenut viime aikoina suurta voimattomuutta sekä pettymystä omaa kyvyttömyyttä kohtaan mahdollistaa hänelle hyvä ja turvallinen vanhuus, koska sen hän on varmasti elämänsä aikana ansainnut. Olen myös tunnen suurta pettymystä yhteiskunnan jatkuvaa pennin vennyttämistä sekä markkinatalouden tuloshakuisuutta kohtaan. Erityisen paljon ärsyttää se, kun puhutaan hyvinvoinnista, mutta teot ja toiminnan tulokset eivät ole tasapainossa puheiden kanssa. Kevään aikana esille

nousseet laiminlyönnit vanhusten hoidossa saavat myös karvat nousemaan pystyyn. Kuinka ulkokultaista, ahnetta ja ymmärtämätöntä tämä meidän niin sanottu sivistynyt elämämme oikein on?

Nukahdan hetkeksi ja herään, kun lentoemäntä ja tarjoiluvaunu pysähtyvät kohdalleni. Tilaan kahvin ja mietin siinä samalla, että seuraavalla lennolla en enää saa kutsua häntä lentoemännäksi, koska sanonta voi olla loukkaava. Nyky oppien mukaan häntä pitäisi varmaankin kutsua lentohenkilöksi tai jollakin muulla sukupuolineutraalilla tavalla. Tämä sukupuolineutraalius on myös minulle haastava aihe. Olen syntynyt mieheksi ja kahvia tarjoileva lentoemäntä naiseksi. Roolikäyttäytymisen mukaan emäntä emännöi, mikä on palvelutyötä toisten ihmisten hyväksi. On selvää, että työt ovat jakautuneet sukupuoliroolien mukaan, mutta pitääkö tässäkin asiassa syyllistää joku tai jokin. Oman ymmärrykseni mukaan kehitys on tapahtunut vallitsevien olosuhteiden sanelemana. Hössötys tasa-arvosta tuntuu jokseenkin turhalta, ja kun kuuntelen keskustelua sen ympärillä, minulle syntyy mielikuva siitä, kuinka joku vallan huipulla ollut paha miespuolinen henkilö olisi päättänyt, että nyt sinä nainen jäät kotiin ja passaat siinä samassa koko porukkaa, kun minä pidän herrakerhossa hauskaa. En jaksa uskoa, että kukaan olisi tehnyt tietoisesti tätä valintaa. Elämää on eletty vallitsevista lähtökohdista käsin ja näin ulkopuolisena ja noita olosuhteita ja aikoja kokemattomana en lähtisi tekemään liian nopeita johtopäätöksiä tässäkin asiassa. Olen asunut omillani yli viiden vuoden ajan ja kotitöistä on tullut minulle mukava tapa rentoutua ja luoda viihtyvyyttä omaan elämäni. Elämän ympyrät ovat myös supistuneet, olen muuttanut suuresta asunnosta pienempään ja suuri tavara määrä on pienentynyt mittavasti, tarpeen mukaiselle tasolle. En myöskään enää hanki sellaisia tavaroita, joita en tarvitse, ainakaan siinä määrin kuin aikaisemmin. Näin on hyvä minun kohdallani.

Lentokone laskeutuu ja nyt meillä on ystäväni kanssa mahdollisuus piipahtaa Münchenissä, koska jatkolennon lähtöön on kuuden tunnin verran aikaa. Junamatka ja pieni kävely kaupungin keskustassa ovat virkistävä tuulahdus matkan varrella. Irtaudun mukavasti päässäni pyörivistä ajatuksista ja tunnen kuinka tunnelma alkaa pikkuhiljaa nousemaan.

Lyhyen lennon ja ajomatkan jälkeen saavumme Anconaan, josta matkaamme autolla Cupra Montanaan, jossa on Villa Arcicci, kaunis pieni paikka, joka on

kunnostettu majoittumista ja rentoutumista varten. Retriittimme aihe on toiminta sydämestä käsin, mikä tuntuu liikemaailman ihmisestä hieman oudolta, mutta samalla kiehtovalta, koska puhumme rakkaudesta, vaikka tuskin edes ymmärrämme, mistä on kysymys.

Sanotaan, että rakkaus asuu sydämessä ja, että sieltä kulkee enemmän informaatiota aivojen suuntaan kuin päinvastaisesti. Heartmath instituutti Yhdysvalloissa on tehnyt asiasta uraa uurtavaa tutkimusta, jonka mukaan sydänsoluilla on kyky tuottaa energiaa. Heidän mukaansa sydämen energiakenttä on noin 40 - 60 kertaa vahvempi kuin aivojen, mikä on mullistava tieteellinen läpimurto. Sydämen energiakenttä on myös vahvasti yhteydessä tunteisiin ja siihen miten hahmotamme elämää. Pelko ja säikähdykset saavat energiakentän supistumaan lähes olemattomaksi, kun taas kiitos, hyväksyntä ja myötätuonto saavat sen kasvamaan.

Toisaalta aivotutkimus on törmännyt haasteisiin, joissa muistin sijantia on alettu kyseenalaistamaan. Joidenkin tutkimuksien mukaan aivot olisivat jonkinlainen antenijärjestelmä, joka hermoverkkomaisesti luo yhteyden tietokenttiin, joita on ympärillämme hieman samaan tapaan, kuin internetissä on palvelinkoneita sekä muita tiedonsiirtoon liittyviä laitteita. Olkoonpa miten tahansa, niin tässäkin suhteessa elämä on laajempi ja monimuotoisempi, kuin osaamme kuvitella.

Toinen päivä, 30.8.2019

Aloitin päiväni pienellä kävelylenkillä, joka kulkee kapeaa hiekkatietä ylös kohti mäkeä ja sieltä takaisin pientä puukujaa pitkin kohti majapaikkaa. Italian upeat maalaismaisemat avautuvat eteeni, samalla kun aurinko jatkaa nousemistaan pilvettömälle taivaalle. Haukka kiertelee peltojen yllä etsien itselleen aamiaista, mikä on minullakin jo mielessä, vaikka heräämisestä on kulunut vasta hetki.

Aamupalan jälkeen kokoonnumme yhteiseen tilaan ja aloitamme tilaisuuden kertomalla omia kokemuksiamme ja ajatuksia siitä, miksi olemme tänne tulleet. Pienen hetken kuluttua lähdemme ulos kävelemään ja jakamaan

ajatuksiamme kaverin kanssa. Mitä rakkaus on? Onko se tunne vai onko se jotakin muuta, mitä ihmismielen on hyvin vaikeata ymmärtää. Itse olen taipuvainen kuvaamaan sitä jälkimmäisen kautta. Ovatko tunteeni aitoja, vai

ovatko nekin vain harhaa? Jos kysyn asiaa sydämeltäni, se ei vastaa mitään, se on vain hiljaa, sykkii ja saa veren kiertämään suonissa.

Minun on hyvin vaikeata ymmärtää mitä ajattelemisen sydämellä tarkoittaa. Käsittekseni mukaan aivot mahdollistavat ajattelun, enkä tiedä onko sydämellä ajattelu edes mahdollista. Se lienee vain kuvaus, jossa päässä tapahtuvaan ajatteluun tuodaan laajempaa inhimillistä näkökulmaa, jossa elämällä, luonnolla ja ihmissuhteilla on vahvempi rooli. Yhteiskunnallinen ajattelu pyörii vahvasti talouden, työn, toimeentulon, sairauksien hoitamisen sekä muiden peruselämälle tärkeiden asioiden ympärillä. Yksilön ajattelussa on myös monia tasoja, jotka ovat kulloinkin vallitsevien olosuhteiden mukaisia. Jos minulla on nälkä, niin ajatukseni pyörivät ravinnon hankkimisessa ja jos vettä sataa kaatamalla, haluan löytää paikan jossa olen suojassa sateelta. Olen päässäni lähes jokaisen hetken, kun olen hereillä. Onko mitään muuta olotilaa edes olemassa?

Kuitenkin samalla kun kävelen, voin hetkittäin tuntee yhteyttä ympäröivään luontoon, mikä on omalla tavallaan hieman pelottavaa, sillä minuus, vai olisiko parempi sanoa, että itsemääräämisoikeuteni on uhattuna noissa hetkissä, näin selitän asian omassa ajatusmaailmassani, minulle, kuka tai mikä se ikinä onkaan, joka minussa tiedostaa elämää.

Aamupäivän
kävelyretkellä saavumme
pellon kulmaan, jossa
lempeä ja lämmin tuoksu
täyttää huumaavasti
ilman. Kävelemme
viiniviljelmällä
työskentelevien miesten
ohi, jolloin yksi heistä
kävelee pellolle ja leikkaa

sekä ojentaa meille kauniin ja tuoksuvan kasvin, joka on lääkekannabista, jota suureksi yllätykseksi viljellään aivan majapaikkamme vieressä.

Kiitämme ystävällistä maanviljelijää ja jatkamme matkaamme eteenpäin. Tehtävänä on kertoa asioita lapsuudesta ja vieläpä niin, että kertominen tulee

sydämeistä. Kävelen ystäväni kanssa ja kerron hänelle omasta elämästäni ja lapsuudestani. Tiedostan vahvasti, että sanat tulevat suustani ja, että kykyäni muodostaa lauseita ja sanoja mahdollistaa keskustelun. Minun on vaikeata hahmottaa, tulevatko sanat sydämeistä, mutta sen voin kertoa, että tällä kertaa kertomuksessani ei ole elementtejä, joilla yrittäisin tehdä vaikutusta ystäväni, ainakaan siinä määrin kuin aikaisemmin olisi ollut. Kokemus on antoisa ja minulle syntyy tunne, joka on täyteläinen ja hyvä, aivan kuin olisin riisunut päältäni likaiset vaatteet ja saman aikaisesti saanut uudet puhtaat tilalle.

Illalla keskustelemme huonetoverini kanssa pitkään parantamisesta, sekä siitä kuka on parantaja ja kuka parannettava. Selkeää vastausta tähänkään kysymykseen ei ole, on vain mielipiteitä, joiden avulla pyrimme selvittämään suurta tuntematonta.

Kolmas päivä, 31.8.2019

Edellisenä iltana saimme tehtäväksi pohtia omia rajojamme. Ajatteleva mieleni sanoo hiljaa sisälläni, että tämä on helppo tehtävä. Mieleeni nopeasti nouseva ajatus saa minut kuitenkin varuilleni, sillä sisäisessä maailmassa asiat eivät aina ole siltä miltä ne näyttävät tai tuntuvat. Nopea vastaukseni kysymykseen rajoista on, että en halua varastaa tai tappa. Olisiko tässä hyvä vastaus, vai onko syvällä vielä muutakin? Ajatus saa minut naurahtamaan. Olen täynnä rajoja, tuntuu siltä kuin ajatusmaailmassani ei olisi muuta kuin rajoja. Onhan minussa toki suuri määrä tietoa, josta on muodostunut rutiineja ja toimintamalleja, joiden avulla päivittäiset askareet hoituvat ilman sen suurempia murheita. Tämä on positiivinen asia ihmisyydessä, ajattelen.

Jatkan pohdintaa lyhyellä aamulla kävelyllä, jossa näen oman varjoni heijastuvan tiehen, se saa minut naurahtamaan uudelleen. Sen lisäksi, että en halua tappa tai varastaa, löydän nipun muita rajoja. En halua vahingoittaa muita ihmisiä sanoillani tai teoilla ja niin edelleen. Jopa toisen ihmisen koskettamiseen liittyy sääntöjä ja rajoituksia. Ovatko rajoitukseni kuin tuo tiehen heijastuva varjo? Se muodostuu, kun kehoni estää valon heijastumasta tien pintaan. Menemättä sen pidemmälle pohdinnassa, käännyin takaisin majapaikkaan, koska aamiainen odottaa siellä ja minulla onkin jo nälkä.

Paluumatkalla mieleeni nousee tapahtumasarja kevään matkalta Intiasst, jossa törmäsin ”sattumoisin” mieheen, joka asui pienessä luolassa vuoren rinteellä. Luolassa oli etu- ja takaosa, joissa molemmissa oli tauluja Ramana Maharashista sekä muista hindulaisista pyhimyksistä ja jumalista. Paikka teki minuun suuren vaikutuksen tuolloin, erityisesti siitä syystä, kun kuvien ja esineiden päällä oli paksut kerrokset pölyä. Uusimmissa vähemmän ja vanhemmissa sen verran paljon, että kuvat näkyivät himmeästi pölykerroksen alta. En tuolloin rohjennut kysyä, miksi hän ei siivoa luolaansa ja pyyhi pölyjä kuvien päältä. Ajattelin, että hän haluaa olla mahdollisimman luonnollisessa ja

puhtaassa kosketuksessa ympäröivään todellisuuteen. Tämän miehen nukkumapaikka sisälsi hytysverkon ja sen sisältä saatoin hahmottaa muutamia vaatekappaleita, keittovälineet ja muutamia henkilökohtaisia tavaroita ja esineitä. Tämän miehen tapa kunnioittaa vai olisiko kenties parempi sanoa olla vuorovaikutuksessa ympäröivän todellisuuden kanssa on minun käsitykseni mukaan lähes täydellisesti toisessa äärilaidassa verrattuna ihmisten toimintaan maailmassa noin yleensä. Ystäväni pudotti taskustaan setelin, jonka mies nosti ystävällisesti hymyillen kaksin käsin ylös maasta ja ojensi sen takasin hänelle kuin arvokkaan lahjan. Ystäväni yritti antaa rahan miehelle, mutta tämä totesi lempeästi, että hänellä ei ole tarvetta sille. Olimme liikuttuneita ja syvästi vaikuttuneita miehen olemuksesta, ehkäpä erityisesti siitä syystä, kun ymmärsin, että hänelle ei ole rajoja omassa elämässään, ainakaan sillä tavalla ja siinä määrin kuin meillä muilla ja minulla. Esitellessään luolaansa mies kertoi, että hän viettää paljon aikaa syvällä vuoren sisällä olevassa temppelissä. Hän kertoi asian meille syvän rauhan vallitessa, eikä mieleeni edes noussut kyseenalaistaa hänen kertomaansa, vaikka on selvää, että mitään fyysistä tai aisteilla havaittavaa temppeliä tai edes mitään siihen viittaavaa ei hänen luolassaan ollut havaittavissa.

Iltapäivällä istumme Susanin kanssa parvekkeella ja pohdimme rajojamme. Maisema on henkeä salpaava ja päivä on aurinkoinen ja kuuma, istuntonne päätteeksi toteamme, että jos olemme jossakin erityisen hyviä, niin se on vastustaminen, minkä takana täytyy olla suuri määrä vaatimuksia, toiveita, halua ja erilaisia rajoituksia.

Neljäs päivä, 1.9.2019

Aamu valkenee ja majapaikkamme vieressä olevat aurinkopaneelit alkavat keräämään energia ihmisten käyttöön. Sähköstä täällä tuskin on puute, varsinkaan näin kuumana ja aurinkoisena kesänä.

Aamuhetkenä maaseudun rauha on käsin kosketeltavissa, toisaalla etäiset haulikon laukaukset kertovat, että metsästäjät ovat lähteneet liikkeelle, kun on sunnuntai ja vapaapäivä. Tänään lähdemme etsimään omia voimavarojamme, peilaamme niitä läheisiin ihmisiin ja pyrimme ymmärtämään sitä, kuinka he näkevät meidät voimavarojemme valossa.

Tunnelma on tiivistynyt ja aikojen saatossa syntyneet tunnetilat alkavat purkautumaan, samalla kun retriittiin osallistujat ovat tutustuneet toisiinsa. Tunnen myös oman oloni hermostuneeksi, sillä minun on vaikeata hahmottaa, olenko töissä vai lomalla. Tunnen levottomuutta ja soitan kotimaahan puhelun tiedustellakseni äitini vointia. Puhelu palauttaa minut hyvin maanpinnalle, kuulen äitini äänen kyselevän kerta toisensa jälkeen, mitä minulle kuuluu ja missä minä olen. Puhelun aikana ymmärrän, että kaikki on ennallaan ja, että hänen on hyvä ja turvallinen olla vuorohoidossa.

Päivällä ajamme muutaman kilometrin päässä olevaan majataloon, joka on aikaisemmin toiminut munkkiluostarina. Vierailun perimmäinen tarkoitus on

varmistaa olisiko paikka sovelias retriittien pitopaikaksi, mutta hyvinkin nopeasti selviää, että paikka on kolkon oloinen, joka hieman pelottava ja kalsea.

Vanhan luostarirakennuksen päässä on pieni rukoushuone, jossa on alttari sekä 1800-luvulta olevia patsaita ja maalauksia. Rukoushuone on omalla tavallaan kalsea, aivan kuin se olisi ilmentymä jostakin kauhuelokuvasta.

Erityisen koskettava on Jeesusta kuvaava maalaus, jossa Marian silmien ympärökset ovat punaiset, aivan kuin hän olisi itkenyt verta. Päätän, että maalaus kuvastaa Mariaa, jonka sylissä on Jeesus, joka on juuri otettu alas ristiltä. Mietin pitkään maalaajan motivaatioita tuottaa moinen kammutus. Vanha buddhalainen sanonta kertoo, että elämässä on kärsimystä, mutta se tuskin tarkoittaa sitä, että elämä olisi vain ja ainostaan kärsimystä. Jos uskon elämäni Jeesuksen tai Jumalan palvelulle, miksi ihmeessä kaiken pitäisi olla ahdistavaa ja synkkää.

Synkkyys tiivistyy myös muissa kappelissa olevissa patsaissa, joista toinen on kirjaa kätensä päällä pitävä munkki ja toinen kuvastaa almua pyytävää naista. Naisella ojennetun käden puiset sormet ovat menneet poikki, mikä lisää patsaan karmivuutta.

Kosketan kevyesti naisen kättä ja mietin, miksi ihmeessä ja mitä varten tämäkin patsas on oikein tehty. On lähes mahdotonta kuvitella, että paikassa asuneet munkit tai nunnat olisivat olleet elämän iloista porukkaa. Tilat heijastavat kovaa kuria,

ahdistusta ja kärsimystä. Mikä meitä ihmisiä oikein vaivaa? Tutkimme myös alttaripöytää, jonka sisällä on pieni allas, jonka tarkoitusta en ymmärrä. Minulle kerrotaan, että englantilainen nainen omistaa paikan ja haluaa vuokrata sitä ylläpitokustannuksien peittämiseksi. Paikan soveltuvuutta retriittikäyttöön ei tarvitse miettiä sen enempää, ellei sitten halua tulla rankaisemaan itseään, näin pohdin asiaa omassa mielessäni.

Viides päivä, 2.9.2019

Matka Villa Arciccista Cupra Montanan kaupunkiin on noin 7 kilometriä ja taitan sen kävellen. Kävely on virkistävää, aineenvaihdunta lähtee käyntiin ja se saa veret kiertämään. Hikoilu todella lämpimässä säässä tekee hyvää, niin keholle, kuin myös mielelle.

Tunnen vahvaa yhteyttä maahan ja keskustelut kävelykumppanin kanssa ovat laaja-alaisia ja mielenkiintoisia. Markkinat olen nähnyt jo moneen kertaan, joten pizza ja olut ovat minulle reissun kohokotia.

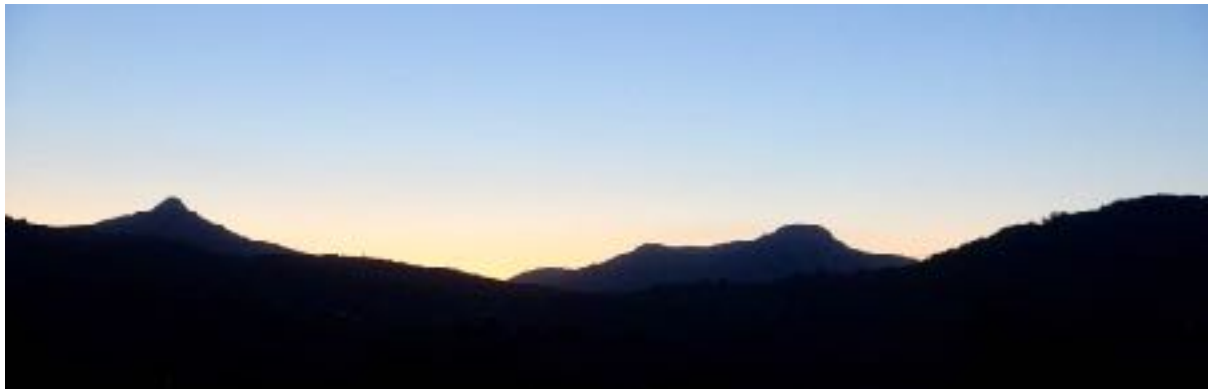
Hieman ennen saapumista majapaikkaan ukkonen jyrisee lupaavasti ja saamme iloita pienestä vesisateesta sekä sen mukanaan tuomasta kosteasta tuoksusta, joka on hienoa vaihtelua pitkään jatkuneen helteen keskellä.

Kävelyn aikana käsittelimme erilaisia hoitomenetelmiä, vihaa sekä tunteita, sekä kuinka niiden heijasteita on mahdollista tulkita. Aihe on mielenkiintoinen ja sen myötä paljastuu, että erilaiset hoitomenetelmät ovat hämmästyttävissä määrin yhdenmukaisia, vaikka lähtökohdat voivat olla hyvinkin erilaisia. Mieleepä palautuu suomen kansanparantajaseuran kurssien aikana läpi käytyt asiat sekä opettajat, joiden kädentaitoja ihmettelen ja ihailen vieläkin. Tunnusomaista heille oli se, että he eivät osanneet kertoa kovinkaan hyvin, kuinka he hoitotyötänsä tekevät. Menetelmät olivat myös joskus pelottavia, mutta myös tehokkaita ja tuloksellisia. Viikon aikana minulla oli mahdollisuus palata muutamassa hetkessä hoitotyön maailmaan, joka edelleenkin hämmästyttää ja pelottaa. Menetän oman kontrollini noissa tilanteissa, mikä on varmaankin yksi iso syy siihen, että en enää tee sitä. Ajansaatossa hoitotyöhön liittyvät näkökulmani ovat myös laajentuneet, en enää tiedä kuka on hoitaja tai hoidettava. Usein tunnen, että se jota todella hoidetaan on minä itse ja minun epätasapainoni elämää kohtaan.

Sen sijaan, että antautuisin elämälle, vietän paljon aikaa omissa ajatuksissani. En pidä sitä pahana ja tilanteet ovat mitä ne ovat. Jos maailma vastustaa, niin yksi keino tasapainon saavuttamiseksi voi hyvinkin olla paluu takaisin lapsenomaiseen innostukseen sekä elämän tutkimiseen.

Kuudes päivä, 3.9.2019

Retriitti lähestyy loppuaan ja on aika tehdä yhteenvetoa nähdystä ja koetusta. Huomaan, että viime vuodet ovat heikentäneet kykyäni olla läsnä elämässä ja tilanteissa. Vanhat opit ovat vielä hyvin tallessa ja ne nousevat esiin kuin aurinko aamun sarastuksessa, mutta heräämiseen menee nyt enemmän aikaa kuin ennen. Ryhmätilanteissa putoan myös ajoittaan tietoisuuteen, jossa koen olevani jokainen osallistuja, heidän ajatuksensa ja tunteensa. Jos joku kysyy miten tämä minulle tapahtuu, niin en osaa sitä selittää. Sen tiedän, että Susanille tämä tapahtuu myös, sillä olemme asiaa yhdessä paljon työtäneet ja pohtineet.

Huomaan myös, että minun on aika ajoin haastavaa vastata jopa yleisellä tasolla esitettyihin kysymyksiin, mikä on myös hieman outoa. Erityisesti nopeat kysymykset pysäyttävät ajatuksen juoksun ja syöksyn syvälle ajatusmaailmaan pohtimaan asioiden taustalla olevia tietoja ja ilmiöitä. Johtuuko hitauteni siitä, että ryhmässämme on useita hoitoalan ammattilaisia ja terapeutteja vai onko tässä kysymys jostakin muusta, sitäkö en tiedä.

Sen tiedän, että viime vuodet ovat olleet kohtalaisen raskaista ja tunnen myös aika ajoin hyvin syvää väsymystä ja haluttomuutta kohdata haastavia tilanteita, vaikka tiedän, että kehitys tapahtuu pääosin niiden kautta.

Työssäni minut on tunnettu ongelmien ratkaisijana, mutta nyt olen kuin tyhmä norsu posliinikaupassa, mikä saa minut todella hämilleen. Jokin minussa lähtee liikkeelle tekemään asioita, mutta tuntuma ei ole enää sama kuin ennen. Asiat karkaavat käsistä ja olen näiden tilanteiden jälkeen todella hämilläni. Ehkäpä juuri nyt on aika tarkastella mennyttä omien pohdintojen kautta.

Iltapäivällä matkaamme Eremo Della Grotteen, jossa olen vierailut useaan otteeseen. Kävely luostariin tuntuu hyvältä, mutta kun saavun paikalle, tunnen tyhjyyden, aivan kuin paikan henki olisi siirtynyt pois. Katselen ja kiertelen

luostarin pihalla ja otan muutamia kuvia paikan päältä. Jossakin syvällä sisälläni tunnistan sen rauhan, jota paikan päälle saapuneet ja paikan rakentaneet munkit ovat kokeneet. Nyt maailma on muuttunut monitahoiseksi ja moni ulotteiseksi informaatiokertymäksi, joka näyttää irtautuvan lunnosta omalla ihmeellisellä tavallaan. Kehitys jatkaa kulkuaan, mutta onneksi meillä on mahdollisuus vielä vieraila näissä menneisyyden tunnelmissa ja paikoissa.

Samalla kun kirjoitan tätä, tunnen vahvan tarpeen tehdä ison muutoksen elämässäni. Mitä se olisi, sitä en vielä tiedä.

Kööpenhamina 4.9.2019, rakkaan ystävämme Marjan muistolle, minun on suuri ikävä sinua. T: Jukka